

Cees is dood

De aankondiging

‘Fien, kom naar huis, neem een taxi. Cees is dood!’

‘Ik kom morgen,’ zeg ik. ‘Ik heb geen geld voor een taxi.’ Ik druk Anna weg.

Onmiddellijk licht mijn scherm weer op. Ik mute het geluid. Ik wil geen taxi. Ik wil geen dood. Donder op Anna. Ik klim uit bed en loop de gang op. Ik ram op Lieuwes deur. Het duurt even voordat hij opendoet. Hij kijkt op me neer vanuit een kier.

‘Vind je dit nodig?’ vraagt hij.

‘Mijn moeder belde, mijn vader is dood.’

‘Moment.’ Lieuwe schuift zijn kamerdeur dicht. Een minuut later staat hij in een verwassen ochtendjas tegenover me. ‘Hoe dan?’ vraagt hij.

Ik weet het niet. Vanaf het moment dat Anna Cees’ dood aankondigde, ging er iets mis in mijn hoofd. Mijn brein is een wirwar van rondvliegende nanodeeltjes zonder connectie. En mijn lichaam is ijskoud.

‘Ze wil dat ik nu naar huis kom, met een taxi.’

Lieuwe knikt. Hij lijkt te begrijpen dat nu geen goed idee is. Ik win aan tijd. Zolang ik hier ben is alles nog hetzelfde. Ik hoor de voordeur opengaan, Eva komt thuis van haar werk.

‘Fiens vader is dood,’ vertelt Lieuwe haar.

Eva slaat een arm om me heen. Ik duw haar weg.

‘Fiens moeder wil dat ze nu naar huis komt, met een taxi,’ zegt Lieuwe.

Eva begint onmiddellijk in haar tas te rommelen. Ze trekt eerst een kanten string, een strip paracetamol, pepermunt en een pakje condooms tevoorschijn. Ze keert de tas verder om op de grond. Bovenop ligt een enveloppe. Die duwt ze in mijn handen. ‘Hier, voor de taxi,’ zegt ze.

De reis

Ik zit achter in een taxi. Ik ben onderweg. Onderweg is prima. Dan ben ik er nog niet. Ik wil terug in de tijd. Dan zou ik nu slapen, straks wakker worden en op college naast Ward zitten. Maar de taxi rijdt onverbiddelijk verder.

Thuis

Anna heeft me nog net niet uit de taxi getrokken. Ze heeft me in een houdgreep en jammert. Ik ben een ijsberg, een deel zichtbaar en de rest bevroren onder water. Ik duw Anna weg. Rillend loop ik naar mijn oude kamer en trek daar twee wintertruien over elkaar aan. Beneden hoor ik Anna fulmineren op de Koude Kant. Die heeft haar komst aangekondigd om zaken te regelen. De Koude Kant is de officiële echtgenote van Cees. Mijn vader heeft haar twintig jaar geleden verlaten voor Anna. Formeel ben ik een bastaard en draag de naam van mijn moeder.

Als ik vroeger thuiskwam draaide Cees de kluis in zijn werkkamer open en trok er een handje bankbiljetten uit. ‘Hier lieverd, zolang de voorraad strekt,’ zei hij dan altijd. Als ik hem

vroeg waarom hij mijn toelage niet gewoon op mijn bankrekening stortte, antwoordde hij dat hij me dan zo tenminste nog eens zag, en aaide me over mijn hoofd.

Lieuwe zou onmiddellijk een Voodooopje van de Koude Kant maken. Dat doet hij van al mijn vijanden. Zoals vorige week toen ik werd ontslagen door mevrouw Bik, mijn poetsadres. Ik houd niet van schoonmaken, maar het is om de hoek. Ik rol mijn bed uit, zet tien stappen en dan is daar het met klimop overgroeide huis van Bik, die altijd eerst door het kleine raampje van de voordeur kijkt voordat ze opendoet. Ze laat niet na me te vertellen wat een slechte poetsmeid ik ben. Zo noemt ze me: haar poetsmeid. Ze heeft het onophoudelijk over de vorige. Die was heel erg goed en heel precies. Ook bracht ze altijd eten voor haar mee. Ze was bovendien heel mooi met prachtig haar. Vorige week werd ik ontslagen omdat die trut terug is van haar wereldreis.

Lieuwe knutselde een exacte kopie van Bik. Een gezet lichaam met een gebloemd schortjurkje. Hij maakte zelfs haar haar vet met een beetje vaseline. Toen het klaar was plakte hij een rood vilten hart op Biks evenbeeld. Hij prikte er een speld in. 'Daar heb je geen last meer van,' had hij tevreden gezegd.

Het mortuarium

'De kist is al gesloten,' zegt de Kraai. 'De bloedsomloop heeft het natuurlijk zwaar te verduren gehad en uw vader had nogal zwaar getafeld. Weet u, dat houdt het lichaam niet lang goed. Maar u kunt even door het raampje kijken.' Hij tilt het deksel van de kist op. Er ligt een glazen plaat ter hoogte van wat Cees' gezicht zou moeten zijn. Ik zie een spitse neus en een hoofd met groene en blauwe vlekken. De Kraai kijkt me verwachtingsvol aan.

'Dank u,' zeg ik afgemeten. Ik loop de koelcel uit. Bij de receptie staan Anna en de Koude Kant met tussen hen in een man met een aktentas.

'Er is een familiegraf betaald door de echtgenote van uw vader voor hem, voor haar en voor eventuele nazaten waaronder wij u rekenen,' zegt de man. Anna loopt rood aan. De Koude Kant staat er kalm bij.

'Wat bedoelt u met een familiegraf?' vraag ik.

'Daar kunnen meerdere personen in,' antwoordt de Aktentas. 'Er is ruimte voor drie overledenen.'

'Dus als ik pech heb word ik bij mijn dood gesandwicht tussen mijn vader en die daar?' Ik wijs met priemende vinger richting de Koude Kant.

'Dat ziet u juist,' zegt de Aktentas.

'Mijn man gaat nergens heen,' roept Anna. 'Hij wilde altijd gecremeerd worden.'

'Dat staat nergens genoteerd,' zegt de Aktentas. 'Bovendien is hij uw man niet.' De Koude Kant knikt bevestigend.

Het graf

Anna en ik staan naast elkaar bij het open graf. De Koude Kant wordt begeleid door de Aktentas. Ze is lang, gebiedend en verbeterd. Alsnog eist ze alles op: ons huis, het geld, zijn lichaam. In gedachten zie ik Cees, die, als ik niet naar bed wilde, deed of hij een wild beest

was. Grommend als een vraatzuchtige weerwolf joeg hij me de trap op. Ik kraaide het uit van plezier. Dat was ons spel. Bovenaan de trap greep de wolf me en tilde me in mijn bed. Daar veranderde het beest weer in mijn vader die een verhaal voorlas.

Ik zou een weerwolf willen zijn die de dood met huid en haar verslindt. Maar dat kan niet. Met die gedachte raakt de kluwen in mijn hoofd ontward. Mijn lijf warmt op. Ik huil. Anna vangt mijn blik. Ik hoef haar niet uit te leggen dat het dode lichaam in de kist voor ons Cees niet is. Anna knikt. Gearmd lopen we samen weg.